

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. София, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Машев

Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело
№ 20221000501913 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 261217/05.04.2022 г., постановено по гр. д. № 16150/2018 г., СГС, I ГО, 7 с-в частично е уважил предявения от И. М. Д. срещу „Стройсити“ ЕООД осъдителен иск с правно основание чл. 160, ал. 3 ЗУТ, във вр. с чл. 163, ал. 3 ЗУТ за заплащане на сумата от 81430,80 лв. (искът е отхвърлен за разликата да пълния му предявен размер от 97500 лв. - част от глобално предявената сума от 195000 лв.), представляваща стойността на разходите, необходими за поправка на проявените през гаранционния срок недостатъци на СМР, извършени при изграждане на ТИР-паркинг по договор за изработка от 18.05.2013 г., ведно със законната мораторна лихва от предявяване на иска – 30.11.2018 г., до окончателното й заплащане.

Срещу постановеното решение е предявена въззивна жалба от ищеца в частта, в която предявеният осъдителен иск е отхвърлен над присъдената сума от 81430,80 лв. до пълния му предявен размер от 97500 лв. Въззивникът счита, че, макар и съдът законосъобразно да е достигнал до правния извод, че всички правопораждащи спорното материално право юридически факти да са възникнали, първоинстанционният съд не е съобразил, че размерът на присъденото обезщетение от 81430,80 лв. не включва ДДС.

Въззиваемият-ответник е подал писмен отговор на тази въззивна жалба, в който излага подробни съображения за нейната неоснователност.

Ответникът е обжалвал решението на СГС в частта, в която е уважен предявеният

осъдителен иск, като поддържа, че в предходен исков процес е бил разгледан идентичен правен спор за ангажиране на гаранционната отговорност на изпълнителя по процесния договор за изработка – правнорелевантните обстоятелствата, предмет на настоящото исково производство, са били въведени чрез правонамаляващо материалноправно компенсаторно възражение в предходния съдебен процес, в който страни са били праводателят на ищеца (МТА-1” ООД) и ответникът, поради което в патримониума на приобретателя на процесния ТИР-паркинг не се е породило притезателното право да иска заплащане на разноските за поправяне на констатираните недостатъци на предадената работа. От друга страна, счита, че процесният строеж е изграден съобразно одобрения проект, като констатираните и в настоящото исково производство недостатъци на изработеното се дължат не на неточното изпълнение на поетите от изпълнителя правни задължения по одобрения проект, а на действия на трето лице – правния субект, който е положил некачествен фундамент (настилка), а именно пропадането на основата под армираната бетонна настилка, която е изпълнена вместо с предвидения по проект несортиран трошен камък с доменна шлака от МК „Кремиковци” – недопустимо е използвана под бетоновата настилка. В този смисъл, поддържа, че не е налице причинно-следствена връзка между изпълнението на поетите от него правни задължения по договора за изработка и проявените недостатъци, открити след приемане на уговорената работа.

Въззиваемият-ищец не е подал в законоустановения срок отговор на въззивната жалба, предявена от ответника, но в проведеното пред САС на 15.11.2022 г. о. с. з. неговият процесуален представител изразява становище за нейната неоснователност.

Въззивните жалби са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което се явяват допустими.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбите.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт.

СГС, I ГО, 7 с-в, е бил сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 160, ал. 3 ЗУТ, във вр. с чл. 163, ал. 3 ЗУТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че между праводателя на ищеца („МТА 1” ООД) и „Стройсити” ЕООД е сключен договор за изработка, по силата на който ответникът е извършил уговорената строителна дейност, но със съществени недостатъци, проявили се по време на законоустановения гаранционен срок (доминиантни пукнатини, обрушвания и фуги с изнесена фуго маса в бетоновата настилка, дължащи се на некачествено изпълнение на строителството – в бетоновата настилка на ТИР-

паркинга, макар и да е с дебелина 15 см., тази настилка не е разделена на ламели, а в някои от ламелите се срещат **сериозни** пукнатини, а в други – локални дефекти; в 27% от взетите от настилната пробни тела (ядки) липсва армировка), поради което за тяхното отстраняване неизправният длъжник - изпълнителят, дължи заплащане на разноските за поправяне на предадената работа в размер на сумата общо от 81430,80 лв.

Но преди въззивният съд да разгледа пренесения пред САС с въззивната жалба материалноправен спор, трябва служебно да се произнесе относно недопустимостта на обжалвания съдебен акт (по този начин ще разгледа и релевирия от ответника отвод за спор, решен със сила на пресъдено нещо).

От влязлото в сила на 20.03.2018 г. Решение № 1627/10.07.2017 г., постановено по т. д. № 5934/2016 г. по описа на САС, ТО, 5 с-в, се установява, че е уважен предявеният от „Стройсити“ ЕООД срещу „МТА-1“ ООД иск за реално изпълнение с правно основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД за заплащане на дължимото възнаграждение за приетата работа (за изграждане на процесния ТИР-паркинг) за сумата от 57273,38 лв., но за основателно е прието компенсаторното възражение да сумата от 4892 лв., представляваща насрещно парично вземане – разноски, необходими за отстраняването на 1352 линейни метра дефектирала фуга върху стоманобетоновата настилка на ТИР-паркинга. От мотивите на това решение, които обосновават крайния съдебен акт, се изяснява правнорелевантното обстоятелство, че възложителят е релевира под евентуалност възражение за прихващане със сумата от 83964 лв. – стойност на разходите, необходими за поправка на констатираните недостатъци на приетата работа (в стоманобетонната настилка с обща площ от 3023 м²), изразяващи се в **дълбоки пукнатини**, силно изразени неравности в 50% от цялата площ на настилната, **подповърхностни пукнатини**, които вследствие на атмосферните въздействия се проявяват **в дълбочина и на повърхността, дефектирали фуги**, дефектирали бордюри – 770 бр., некачествено изпълнение на тротоар с площ от 32 м². Съдът е приел за установено, че „недостатъците са открити най-късно на 24.10.2014 г. – датата, на която е подаден отговорът на исковата молба... По повод направеното възражение за недостатъци в стоманобетонната настилка с площ от 3023 м²... ТИР-паркинга се наблюдават пукнатини **и в двете посоки**, две от които преминават почти **през цялата дължина и ширина на паркинга**. Налице са и **други пукнатини**, които са разпръснати в полетата, разположени в грапава, неравна и с нарушена повърхност... В първоначално приетото по делото експертно заключение... е констатирано, че запълването на предварително заложените фуги на бетоновата настилка на ТИР-паркинга е изпълнено некачествено, на много места ръбовете на фугата са отчупени, неравни, а част от битума липсва или е разрушен. За отстраняване на дефектите е посочено, че е необходимо извършване на дейности по рязане на фугите в бетоновата настилка и запълване с битум и полиуретанов пълнител за площ от 1352 линейни метра на стойност от 4892 лв.”.

Тъй като възраженията на възложителя не са били ясно формулирани, съдът е разгледал както законовата отговорност на изпълнителя по чл. 265, ал. 1 ЗЗД, така и неговата **гаранционна** отговорност – „Ето защо, въззивната инстанция счита, ... че следва

да обсъди възраженията на ответника и в **двата** аспекта. Въззивният съд приема, че недостатъците са открити **най-късно на 24.10.2014 г. ...**”.

От отговора на исковата молба, въз основа на която е образувано предходното исково производство, се установява, че възложителят – праводател на ищеца в настоящото дело, е релевира компенсаторно възражение с насрещното парично вземане, представляващо стойността на разноските за поправка на некачествено извършената работа: „Ищецът е изпълнил редица СМР... до такава степен некачествено и с такива недостатъци, появили се впоследствие, които правят обекта **неизползваем** и се налага извършването на ремонт, поправки и отстраняване на **множество** недостатъци, с които ищецът е изпълнил възложената работа. Ищецът е уведомен за появилите се **множество** недостатъци в **гаранционния** срок... 1. Недостатъци в стоманобетонната настилка с обща площ от 3023 м², изразяващи се в: дълбоки пукнатини; силно изразени неравности в около 50% от цялата площ на настилка; подповърхностни пукнатини, които вследствие на атмосферните въздействия се проявяват в дълбочина на повърхността; предварително заложените фуги, изпълнени с битум, са дефектирали. За коригиране, отстраняване и поправяне на тези недостатъци е необходимо: а) **премахване на бетона** в напуканите зони и извозване – 425 лв. без ДДС; б) възстановяване на същите, полагане на нов бетон – 2550 лв.; в) на **цялата** площ (**общо 3023 м²**) се полага нов бетон... с дебелина 8 см., както и всички необходими съпътстващи СМР – на обща стойност от 48368 лв.; г) прорязване на фуги в новоположения бетон – 7343 лв.; д) почистване и пълнене с битум на фугите – 640 лв.”.

От приетото в предходното исково производство заключение на СТЕ, изготвено от в. л. М. (л. 177 от кориците на първоинстанционното дело) и въз основа на което да формирани фактическите и правните изводи на съда, се установява, че експертизата е анализирала **изцяло** качеството на положената бетонова настилка по **целия** ТИР-паркинг: „По изпълнение на **ТИР-паркинга** се наблюдават **пукнатини** и в двете насоки, две от които преминават почти през **цялата** дължина и широчина на **паркинга**. Констатира се и **други** пукнатини, които са разпръснати в полетата, разположени както успоредно по фугите, така и косо. **Двете големи пукнатини**, така и някои от пукнатините, разположени в близост до предварително заложените фуги, са с **голяма широчина 6-10 мм...** Запълването на предварително заложените фуги на бетоновата настилка на ТИР-паркинга е изпълнено **некачествено**. На много места ръбовете на фугите са отчупени, неравни, а част от битума липсва или е разкътан.

За да обоснове предявеният осъдителен иск, предмет на настоящото съдебно производство, ищецът е навел фактическо твърдение, че след придобиване на правото на собственост върху процесния имот (ТИР-паркинг) – на **04.04.2018 г.**, е установил, че са налице недостатъци в процесния строеж, изразяващи се в деформации на **бетоновата настилка**, пукнатини и ронещи се **фуги**, непрекъснато разпространяващи се вече върху цялата площ. Позовава се на **новонастъпили** след приключване на устните състезания по предходното исково производство факти, установени от извършени **след** продажбата на имота две експертни становища (на доц. д-р инж. В. Н. и д-р инж. М. Т.), а именно „експлоатационната годност

на **стоманобетонната** настилка до голяма степен е компрометирана. Въпрос на време е - при липса на предприети ремонтни работи, констатираните дефекти да ескалират невъзвратимо, което неминуемо ще постави под въпрос възможността настилка да изпълнява своето функционално предназначение”; „установява съществени скрити дефекти, както и това, че **бетонното** покритие на ТИР-паркинга е от 13 до 17 см. вместо да е с проектната дебелина от 25 см.”.

Ищецът твърди, че с две споразумения продавачът „МТА-1” ООД му е прехвърлил и паричните вземания, представляващи разноските за поправка на новоустановените недостатъци на процесната работа – „в рамките на **гаранционната** отговорност”.

Съдът е длъжен да разгледа всяка сезираща го молба за защита на накърнено материално право (арг. чл. 2 ГПК), като пораждането на активната процесуална легитимация на ищеца се обуславя единствено от наведените от него правопораждащи предявените субективни материални права юридически факти (т. нар. основание на иска – арг. чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК), и от вида и обема на търсената съдебна защита (т. нар. петитум на иска – арг. чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК), като обстоятелството дали тези фактически и правни твърдения са истинни и съответстват на обективната действителност, определя не допустимостта, а основателността на предявения иск.

Тъй като ищецът твърди, че процесните недостатъци на приетата работа (изграждането на ТИР-паркинга от ответника **по проект** на праводателя на ищеца) са нововъзникнали – след приключване на съдебното дирене пред въззивния съд по предходното исково производство, не е приложима правната норма, уредена в чл. 298, ал. 2, във вр. с ал. 1 ГПК, поради което предявеният осъдителен иск, с който се претендира ангажиране на гаранционната отговорност на изпълнителя (ответника), е допустим и следва да бъде разгледан по същество.

Както е изяснено в ръководните указания за съдилищата, дадени в ТР № 88/28.ІІ.1984 г., ОСГК, гаранционната отговорност не се покрива със законната отговорност. Тези две отговорности възникват, развиват се и се погасяват независимо една от друга и са различни по обем. Докато при законната отговорност продавачът се ангажира при явни и скрити недостатъци на вещта, съществували по време на прехвърлянето на собствеността и риска върху купувача, при гаранционната отговорност освен за тези недостатъци се покрива отговорността и за онези, които дори да не са съществували при преминаване на собствеността и риска върху купувача, са се появили в течение на ползването на вещта през гаранционния срок. От това следва, че гаранционната отговорност за недостатъци действа успоредно със законната, но те не си влияят и не се изключват взаимно. При застъпване на гаранционния случай купувачът може да избира възможността на единия и другия режим. Той обаче не може да търси едновременно удовлетворяване на правата си въз основа на двете отговорности. Гаранционният срок е елемент от гаранционното задължение. По своята правна същност той е период от време, в течение на който се гарантира наличието на установени качества и свойства на вещта, предмет на договора, и през който период гарантът носи материална отговорност за недостатъци и повреди **при условие, че**

купувачът е спазил изискванията за правилното съхраняване и надлежната ѝ употреба.

Както от релевираните в исковата молба фактически твърдения, обосноваващи предявения осъдителен иск, така и от събраните по делото доказателства, се установява, че твърдените недостатъци на приетата от праводателя на ищеца работа са **идентични** с тези, които вече са били предмет на предходното исково производство, по което е разгледано възражението на възложителя за некачествено изпълнение (по чл. 265, ал. 1 ЗЗД, респ. за ангажиране гаранционната отговорност на изпълнителя), вкл. чрез разглеждане от съда на прецененото от него като компенсаторно възражение предявено насрещно субективно право от възложителя.

От приетата от СГС първоначална СТЕ, извършила оглед на място, се установява, че към настоящия момент са констатирани следните недостатъци на бетонната повърхност на процесния ТИР-Паркинг: **1) две напречни** (с направление север-юг) пукнатини (в близост до „работните фуги“) с ширина на разтваряне 1,5 – 12 мм. („най-вероятно дължащи се на неравномерно слягане на основата под настилка“); **2) микроскопични пукнатини с различна дължина и конфигурация и ширина 0,3 – 0,7 мм. и 3) налице е само в една „ламела“ локално „обрушване“** на площ от около 1,5 м² на повърхностния слой на настилка, с дълбочина 0,5 – 10 мм. Пояснява, че локалното „обрушване“ на ръбовете на „рязаните фуги“ се дължи както на пропуски при изпълнението (недостатъци), така и поради експлоатация на обекта с **„тежък трафик“ от 07.02.2014 г.** (ТИР камионите навлизат върху армираната бетонна настилка от съседен терен с недобре уплътнена основа и нанасят дребен чакъл върху последната). Изяснява се, че армираната бетонна настилка на процесния ТИР-паркинг е обект на агресия от различни по вид и произход соли, „антиобледенители“ от паркиралите и **преминаващи тежкотоварни автомобили** и др. (наличието на локално „обрушени“ фуги, както и такива с участъци, в които „фугомасата“ е изнесена, улеснява проникването на агресивни агенти).

Вещото лице достига до категоричния доказателствен извод, че към момента на огледа на армираната бетонна настилка **„като цяло няма основание за твърдения за компрометирана експлоатационна годност“**, макар че е необходимо да се извърши ремонт за отстраняване на констатираните дефекти и повреди на тази настилка.

При изслушването на СТЕ в проведеното на 17.12.2019 г. о. с. з. вещото лице потвърждава, че слягането на бетона най-вероятно се дължи на пропадане на основата под армираната бетонна настилка, а появата на пукнатини – най-вероятно на „съхнене и пълзене“ на бетона – след „съхненето“, което продължава 2-3 години, започва т. нар. „пълзене“ на бетона (**при движение по настилка от товарите, които има върху нея**).

От допълнителната СТЕ (л. 341 от кориците на том II на първоинстанционното дело), изготвена след извършеното натурно изпитване на бетонната основа, се установява, че вложената носеща армировка по вид и диаметър отговаря на изискванията по ексекутивната документация, като на процесния строеж е постигната дебелина на армираната бетонна

настилка 16,64 см. при изискване от 15 см. по техническия проект („Установените при проведеното съгласно БДС изрязване на пробни тела („ядки“) от процесната армирана бетонна настилка части от армировъчните пръти от носещата армировка съответстват по вид и диаметър на заложената ексекутивна документация”). Констатират се вече изяснените недостатъци на приетата работа в бетонната настилка: **1)** липса на температурна фуга в армираната бетонна настилка и изолационни фуги в контакта с периферните бетонни бордюри (такива обаче **не са предвидени** в одобрения Инвестиционен проект); **2)** наличие на **две напречни** (с направление север-юг) **пукнатини** (в близост до „работните фуги“) с широчина на разтваряне 1,5 – 12 мм. (най-вероятно на „пропадане“ на основата под армираната бетонна настилка); **3)** микроскопични пукнатини с различна дължина и конфигурация и широчина 0,3 – 0,7 мм (най-вероятно поради „схъхнене“ и „пъзлене“ на бетона); **4)** локално „обрушване“ на площ около 1,5 м² на повърхностния слой на настилка (само в една „ламела“), с дълбочина 0,5 – 10 мм (най-вероятно на „пропуски“ при изпълнението) и **5)** фуги с изнесена „фуго-маса“, улесняващо проникването на агресивните агрегати (най-вероятно на „пропуски“ на изпълнението, както и на факта, че **тежкотоварните камиони навлизат върху армираната бетонна настилка от съседен терен**, който не е с добре уплътнена основа, вследствие на което се нанася дребен чакъл върху бетонната настилка) от различни по вид и по произход соли, „антиобледенители“ от паркиралите и и преминаващи камиони и др.

В проведеното на 09.11.2021 г. о. с. з. вещото лице пояснява, че армираната бетонна настилка е изпълнена с дебелина 15 см., но в отделни нейни ламели се срещат сериозни **пукнатини**, които се дължат на комплекс от причини – основната е пропадането на основната настилка под бетонната настилка. Потвърждава своята констатация, че тези недостатъци на приетата работа трябва да бъдат отремонтирани – „има ламели, които налагат да се ремонтират – с по-големите пукнатини, както и на местата, където се извадиха 11-те проби; местата трябва да бъдат надлежно обработени, за да не се предизвиква допълнително разрушаване на настилка; **трябва да се ограничи достъпът на автомобили от незавършената част на паркинга към бетонната част – има голяма част, в който има само натрупан чакъл**”.

От приетото заключение на СТОЕ, изготвена от в. л. инж. Л. Г., се установява, че по време на строителството е била извършена замяна на конструктивни елементи чрез запис в Заповедната книга (Заповед № 2/10.09.2013 г. – „Да се смени асфалтът с армиран бетон В40 с армировка № 8, който детайл е с пъти по-голям модул на обща деформация“), като това вещо лице е изградило всички свои фактически изводи въз основа на своето умозаключение, че при замяната на асфалтовата настилка с армирана бетонова настилка „определено е било влошено качеството на настилка на тази част от строежа“, като въз основа на това съждение е изготвена и оценката – „за подобряване на експлоатационните качества на настилка на ТИР-паркинга препоръчваме следните основни ремонтни-възстановителни дейности, остойностени по данни на „Стройпроект-СЕК“, възлизащи на 74028 лв.”.

При изслушването на тази съдебна експертиза в проведеното на 15.02.2022 г. о. с. з. вещото

лице изяснява правнорелевантното обстоятелство, че „след като има запис в Заповедната книга, строителят **е длъжен да се съобрази с нея, респ. да я изпълни, така както е вписана**”. Установявайки, че не е изпълнена армировка Фб, макар да „има и жезла с диаметър 10”, т.е. различен вид диаметри армировка е била положена в бетона, изразява едно **предположение**: „Намаляването на размера на армировката **може** да води до влошаване качеството в зависимост от това **ако** е носеща армировка до по-ниска носимоспособност, **ако** е разпределена армировка, то има лошо разпределение на товарите между основните жезла”.

Потвърждава вече констатираните недостатъци, като за да се избегне по-нататъшно напукване на стоманобетонната настилка (да се превърне в еластичен вид настилка), трябва или да се положи асфалтобетон или чрез бетон, който се изпълни с горна армировка („жезлата да не са по средата или отдолу, а да са отгоре, за да могат да поемат този вид опън и напрежение”) – „Аз съм дал **пример** с асфалтобетонна настилка, която ще преодолее тези недостатъци, които в момента са били забелязани и отразени в **предходните** експертизи”.

Установява, че строежът е извършен съобразно **задължителните за строителя** предписания в Заповедната книга. Не е извършвал сравнителен анализ дали са налице **допълнително** възникнали **повреди** по отношение на ТИР-паркинга (той е бил вещо лице и по **предходното** исково производство), но пояснява, че неминуемо ще се появят пукнатини по този начин на изпълнение – било сега или в следващ момент, а **вероятно** и допълнително са се появили след извършения от него оглед. Изяснява, че обектът се използва по предназначение, като от снимковия материал се вижда, че има паркирани тежкотоварни камиони.

При така изяснените правнорелевантни факти се установява по несъмнен начин, че всички твърдени в исковата молба недостатъци на приетата работа са **тъждествени** с тези, които са били предмет на приетото в предходното исково производство възражение за некачествено изпълнение на уговорената работа (сметено от съда като компенсаторно възражение), по което **съдът вече се е произнесъл**, като при ангажиране и на гаранционната отговорност на ответника е уважил насрещно предявеното субективно право за сумата от 4892 лв. (тези недостатъци са били установени и от вещото лице Г., който е бил назначен и по настоящото исково производство).

Ирелевантно е обстоятелството, че първоначално – по проект, процесният ТИР-паркинг е следвало да бъде изпълнен с асфалтобетон, а впоследствие настилка е била изградена със стоманобетон. От една страна, строителят е изпълнил **задължителните** за него предписания на лицето, упражняващ строителен контрол, които са били вписани в Заповедната книга (арг. чл. 168, ал. 4 ЗУТ), а от друга, изпълнителят е приел уговорената работа съобразно променената по време на строителството конструкция на процесния ТИР-паркинг. Нещо повече, възражения за незаконосъобразно изменение на инвестиционния проект по време на строителството не е релевирано нито при приемането на работата, нито в предходното исково производство, както и до края на съдебното дирене пред

първоинстанционния съд – в настоящото искова производство (вкл. и след изслушване на изготвената от вещото лице Г. СТОЕ). Съществен за правилното решаване на правния спор, предмет на делото, обаче се явява фактът, че и по предходното и по настоящото съдебно производство са разглеждани твърдения за **тъждествени** недостатъци на процесната работа, които са се проявили **след** нейното приемане (без да е било възможно да се разграничи законната от гаранционната отговорност) – анализирано е било **изцяло** качеството на положената бетонова настилка по **целия** ТИР-паркинг, като е прието за установено, че по процесния **ТИР-паркинг** се наблюдават **пукнатини** и в двете насоки, две от които преминават почти през **цялата** дължина и широчина на **паркинга**. Констатирани са и **други** пукнатини, които са разпръснати в полетата, разположени както успоредно по фугите, така и косо. **Двете големи пукнатини**, така и някои от пукнатините, разположени в близост до предварително заложените фуги, са били **с голяма широчина 6-10 мм...** Запълването на предварително заложените фуги на бетоновата настилка на ТИР-паркинга е изпълнено **некачествено**. На много места ръбовете на фугите са отчупени, неравни, а част от битума липсва или е разкъстен.

Именно поради установяването на тези недостатъци на уговорената работа, които са възникнали **по време** на ползването на процесния строеж по своето предназначение (като ТИР-паркинг), съдът е намалил (по приетото от него компенсаторно възражение) дължимото възнаграждение на строителя по чл. 266, ал. 1 ЗЗД със сумата от 4892 лв. (относно процесните дефекти), представляваща разходите за **необходимите ремонтни дейности** („За отстраняване на дефектите е посочено, че е необходимо извършване на дейности по рязане на фугите в бетоновата настилка и запълване с битум и полиуретанов пълнител за площ от общо 1352 линейни метра и на стойност от 4892 лв.”). Дори и да са били необходими и други дейности за отстраняване на констатираните недостатъци – **идентични** на тези, които се твърдят от ищеца в настоящото съдебно производство, които да са били на по-висока стойност от определената от съда, е следвало те да **бъдат присъдени в предходното исково производство**, като е недопустимо (в материалния смисъл на това понятие) тези въпроси да се „пререшават” в настоящото – чрез предявяване от **свързано** с търговското дружество-възложител лице на иск с тъждествен предмет (индиция за постигане на тази цел представлява транслативна сделка, въз основа на която това търговско дружество е прехвърлило на свой съдружник единствено правото на собственост върху процесния ТИР-паркинг и то скоро след влизане в сила на решението по предходното исково производство).

Нещо повече, при уважаване на компенсаторното възражение съдът е намалил уговореното възнаграждение за приетата работа със стойността на **необходимите** ремонтни дейности – за отстраняване на констатираните недостатъци на процесния строеж (в качествено отношение). Следователно, в случай че бе извършена тази поправка на некачествено извършената работа по **предписания** от приетите в предходното исково производство СТЕ способ, биха се отстранили констатираните и в настоящото исково производство недостатъци (при влязло в сила решение, с което е уважено възражение за некачествено изпълнена работа, е недопустимо в настоящото съдебно производство да се пререшават

въпросите с какви ремонтни действия биха могли да се отстранят установените дефекти и каква е стойността за тяхната поправка).

Същественото е, че те биха били отстранени, респ. не биха се задълбочили (усложнили), в случай че възложителят **своевременно** бе извършил предписания от приетите по предходното исково производство СТЕ ремонт. Напротив, необходимите ремонтни дейности за тяхната поправка са били остойностени на 4892 лв., поради което с влагането на тази сума възложителят би поправил некачествено изпълнените строително-монтажни дейности и би привел строежа в **изцяло** годно състояние.

Той обаче не е осъществил този необходим ремонт (макар и съдът в предходното исково производство да е намалил уговореното възнаграждение със сумата за отстраняване на недостатъците).

Съгласно общите начала на българското обективно гражданско право добросъвестността в частноправните отношения е изведена като основен правен принцип. Добросъвестността в частното право представлява мярката на честно, почтено поведение на всеки правен субект при упражняване на субективни права и изпълнение на правни задължения. Частно проявление на този принцип представлява и нормативното правило, уредено в чл. 83, ал. 2 ЗЗД, което предписва, че длъжникът не дължи обезщетение за вредите, които кредиторът би могъл да избегне, като положи грижа на добър стопанин (в настоящия случай на добрия търговец – по отношение на търговеца-възложител). В този смисъл правният субект, чиито имуществени блага биха били накърнени от противоправното поведение на ответната страна по договорното правоотношение, също следва да полага грижата на добър търговец и да се стреми да ограничи вредните последици от увреждането. Както бе изяснено, това правило е частен израз на общия правен принцип в частното право за добросъвестно упражняване на субективните права, поради което е приложим и при гаранционната отговорност. В този смисъл са и ръководните указания, дадени в ТР № 88/28.ІІ.1984 г., ОСГК – „По своята правна същност той е период от време, в течение на който се гарантира наличието на установени качества и свойства на вещта, предмет на договора, и през който период гарантът носи материална отговорност за недостатъци и повреди **при условие, че купувачът е спазил изискванията за правилното съхраняване и надлежната ѝ употреба**”.

Следователно, в случай че праводателят на ищеца бе положил дължимата грижа на добрия търговец и своевременно бе отстранил констатираните недостатъци на процесната работа, проявили се след нейното приемане, дефектите не биха се задълбочили (съобразно установеното в представените от ищеца експертни становища и от приетите в настоящото исково производство СТЕ). А както бе изяснено от СТЕ, процесните пукнатини в бетоновата настилка се увеличават както от неблагоприятното въздействие на атмосферните условия, така и от обстоятелството, че **„тежкотоварните камиони навлизат от незавършената част на паркинга към бетонната част – има голяма част, в която има само натрупан чакъл**”. В този смисъл, праводателят на ищеца не е действал съобразно правилата на добросъвестността, предписани и в чл. 83, ал. 2 ЗЗД, поради което

изключително е допринесъл да се задълбочат констатираните в предходното исково производство недостатъци на приетата работа – те са **тъждествени** с онези, които са били предмет на влязлото в сила решение, и ако бъде присъдено ново обезщетение, би се достигнало до накърняване на друг основен принцип на частното обективно право – забраната за неоснователно обогатяване (строителят би заплатил допълнително обезщетение за същите недостатъци на извършената от него работа, макар и неговото възнаграждение да е било намалено **със сумата, необходима за тяхната поправка**).

Тъй като правата на ищеца в настоящото исково производство произтичат от транслативния договор (ирелевантно за правилното решаване на правния спор, предмет на настоящото дело, е обстоятелството дали той като собственик на процесния ТИР-паркинг, или като цесионер е придобил субективни права по гаранционната отговорност), за **същите** недостатъци той не може да притежава повече правни възможности (повече субективни права), отколкото би имал неговият праводател (чрез преследващо сключена транслативна сделка да бъде „пререшен” идентичен правен спор, предмет на предходното исково производство). В този смисъл, макар и по настоящия казус да не е приложима правната норма, уредена в чл. 298, ал. 2, във вр. с ал. 1 ГПК (предявеният иск е допустим), материалноправният ефект на влязлото в сила решение по предходното исково производство обвързва и ищецът-приобретател (И. М. Д.).

Поради тези правни съображения е недопустимо в настоящото исково производство да се присъжда допълнително обезщетение за **идентични** недостатъци на процесната работа, проявени след приемането му (при ангажиране на гаранционната отговорност на изпълнителя по релевантния договор за изработка), вкл. и на приобретателя на процесния ТИР-паркинг, вкл. и за тяхното задълбочаване поради недобросъвестното поведение на възложителя – своевременно непредприети строително-монтажни дейности за тяхното отстраняване съобразно предписанията на приетите в предходното исково производство СТЕ. Поради бездействието на възложителя е била прекъсната причинно-следствената връзка между некачественото изпълнение и по-тежкия вредоносен резултат. В този смисъл, ищецът не е активно материално легитимиран по предявеното притезателно субективно право срещу ответника-изпълнител. Съобразно установените по настоящото дело факти той би имал право на обезщетение при прехвърляне на недвижимата вещ с недостатъци (на основание чл. 195 ЗЗД, във вр. с чл. 193 ЗЗД), но само от своя праводател – възложителя по процесната работа („МТА-1” ООД).

При така изяснените правнорелевантни обстоятелства и развитите правни съждения първоинстанционното решение трябва да бъде отменено в частта, в която предявеният осъдителен иск с правно основание чл. 160, ал. 3 ЗУТ, във вр. с чл. 163, ал. 3 ЗУТ е уважен до сумата от 81430,80 лв., ведно със законната мораторна лихва от предявяване на исковата молба – 30.11.2018 г., до окончателното ѝ заплащане.

С оглед изхода на спора в настоящото съдебно производство обжалваното решение трябва да бъде отменено и в частта, в която на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца са присъдени съдебни разноски в размер на 6203,71 лв. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в

полза на ответника трябва да бъдат присъдени съдебни разноси за първата съдебна инстанция допълнително в размер на сумата от **3596,27 лв.** (до дължимия размер от 4300 лв.), представляваща сборът от заплатеното адвокатско възнаграждение и възнагражденията за изготвяне и изслушване на СТЕ, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК и сумата общо от **5109 лв.** - съдебни разноси пред САС, представляващи сборът от заплатеното адвокатско възнаграждение с ДДС и държавна такса.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 261217/05.04.2022 г., постановено по гр. д. № 16150/2018 г. по описа на СГС, I ГО, 7 с-в, **в частта**, в която е уважен предявеният от И. М. Д., ЕГН *****, с адрес гр. ***, кв. „****“, ул. „****“ № ***, вх. „****“ срещу „СТРОЙСИТИ“ ЕООД, ЕИК 175075530, със седалище и адрес на управление гр. София, ж. к. „Редута“, ул. „Стоил войвода“ № 3 иск с правно основание чл. 160, ал. 3 ЗУТ, във вр. с чл. 163, ал. 3 ЗУТ за заплащане сумата от 81430,80 лв., представляваща стойността на разходите, необходими за поправка на проявените през гаранционния срок недостатъци на СМР, извършени при изграждане на ТИР-паркинг по договор за изработка от 18.05.2013 г., ведно със законната мораторна лихва от предявяване на иска – 30.11.2018 г., до окончателното ѝ заплащане, както и **в частта**, в която „СТРОЙСИТИ“ ЕООД е осъдено да заплати на И. М. Д. съдебни разноси в размер на сумата от 6203,71 лв., като **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. М. Д. срещу „СТРОЙСИТИ“ ЕООД иск с правно основание чл. 160, ал. 3 ЗУТ, във вр. с чл. 163, ал. 3 ЗУТ за заплащане на сумата от 81430,80 лв., представляваща стойността на разходите, необходими за поправка на проявените през гаранционния срок недостатъци на СМР, извършени при изграждане на ТИР-паркинг по договор за изработка от 18.05.2013 г., ведно със законната мораторна лихва от предявяване на иска – 30.11.2018 г., до окончателното ѝ заплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решението в останалата част.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК И. М. Д. **да заплати** на „СТРОЙСИТИ“ ЕООД допълнително сумата от **3596,27 лв.** – съдебни разноси пред СГС, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК сумата от **5109 лв.** - съдебни разноси пред САС.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____